

РЕШЕНИЕ

Номер 558

18.11.2020 г.

Град Плевен

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Плевен

III въз. граждански състав

На 22.10.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Екатерина Т. Георгиева Панова

Членове: Методи Н. Здравков
Жанета Д. Георгиева

като разглежда докладваното от Жанета Д. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20204400500700 по описа за 2020 година

Производство по чл.258 и сл.от ГПК.

С решение № 338/05.03.2020 г. по гр.д. № 6143/2019 г. Плевенският районен съд е отхвърлил като неоснователни предявените от Е. Л. П. обективно съединени искове с правно основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД във вр. чл. 8 от ЗЗД и чл. 138 от ЗЗД за прогласяване нищожност поради противоречие с разпоредбите на чл. 8 от ЗЗД и чл.138 от ЗЗД на процесните шест договора за покупко - продажба на земеделски земи, обективирани в нотариален акт № 142, дело №734/2013 г. от 14.11.2013 г. по описа на нотариус с рег. № 022 на НК, нотариален акт № 177, том 3, рег. № 3889, дело 539 от 28.11.2013 г. по описа на нотариус с рег. № 007 на НК, нотариален акт №178, том 3, рег. № 3888, дело 540 от 28.11.2013 г. на нотариус с рег. № 007 на НК, нотариален акт № 190, дело 550 от 29.11.2013г. по описа на нотариус с рег. № 007 на НК, нотариален акт № 193, том 3, рег. № 4057, дело 553 от 05.12.2013г. на нотариус рег. № 007, нотариален акт №195, том 3, рег.№ 4059, дело 555 от 05.12.2013г. на нотариус рег. № 007 на НК.

Със същото решение ПлРС е прогласил за нищожни на основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД вр. чл. 24 ал. 1 изр. 2 от СК следните договори, с които Е. Л. П. и М. Й. Н. , в качеството на продавачи са прехвърлили на ЕТ „****“, с. Садовец, ЕИК ***, в качеството на купувач собствеността върху описаните в

нотариалните актове земеделски земи:

- договор, сключен на 14.11.2013 г., обективиран в нотариален акт № 142 том VIII рег. № 4316 дело № 734/2013 г. по описа на нотариус Я.Я. с рег. № 022 на НК, вписан в СВ-Червен бряг с вх. рег. № 4642, акт № 187, том 8, дело № 1585 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху 27 бр. недвижими имота, находящи се в землището на с. Ракита, община Червен бряг;

- договор, сключен на 28.11.2013 г., обективиран в нотариален акт № 178, том 3, рег. № 3888, дело 540 от 28.11.2013 г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№18728, акт №172, том 51, дело 10640 от 2013 г., с който прехвърлена собствеността върху 43 бр. недвижими имота, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник;

- договор, сключен на 28.11.2013 г., обективиран в нотариален акт №177, том 3, рег.№ 3889, дело 539 от 28.11.2013г. на Нотариус с рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№18724, акт №170, том 51, дело 10689 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху 46 бр. недвижими имоти, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник;

- договор, сключен на 29.11.2013 г., обективиран в нотариален акт №190, том 3, рег.№ 3917, дело 550 от 29.11.2013г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№18784, акт №11, том 52, дело 10682 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху 54 бр. недвижими имоти, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник;

- договор, сключен на 05.12.2013 г., обективиран в нотариален акт №193, том 3, рег.№ 4057, дело 553 от 05.12.2013г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№19320, акт №132, том 53, дело 11014 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху 72 бр. недвижими имоти, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник;

- договор, сключен на **05.12.2013 г.**, обективиран в нотариален акт №195, том 3, рег.№ 4059, дело 555 от 05.12.2013г. на Нотариус с рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№19240, акт №95, том 53, дело 10975 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху **¼ /една четвърт/ идеална част** следните недвижими имоти:

1. СТОПАНСКИ ДВОР с площ от 5,045 дка, съставляващ имот с № 012009, при граници и съседи: № 012008, Стопански двор на ЕТ „***“; № 012058, Полски път на Община Долни Дъбник; № 012057, Полски път на Община Долни Дъбник, ведно с $\frac{1}{4}$ /една четвърт/ идеална част от построения в същия имот СКЛАД с друго предназначение с площ 1305 кв. м., а съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-667/12.03.2018 г. на изп. Директор на АГКК съставляващ **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 65070.12.9**, област Плевен, община Долни Дъбник, с. Садовец, вид собств. Частна, вид територия Земеделска, НТП За стопански двор, площ 5 046 кв.м., стар номер 012009;
2. СТОПАНСКИ ДВОР с площ от 4,251 дка, съставляващ имот с № 012007, при граници и съседи: № 012008, Стопански двор на ЕТ „***“; № 012057, Полски път на Община Долни Дъбник; № 012058, Полски път на Община Долни Дъбник, ведно с $\frac{1}{4}$ /една четвърт/ идеална част от построения в същия имот СКЛАД с друго предназначение с площ 1315 кв. м., а съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-667/12.03.2018 г. на изп. Директор на АГКК, съставляващ **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 65070.12.7**, област Плевен, община Долни Дъбник, с. Садовец, вид собств. Частна, вид територия Земеделска, НТП За стопански двор, площ 4251 кв.м., стар номер 012007.

Със същото решение ПлРС е отхвърлил като неоснователни и недоказани предявените от Е. Л. П. против М. Й. Н. **искове за съдебна делба** на 242 бр. земеделски имота.

Със същото решение ПлРС е **осъдил** страните да заплатят направените по делото разноски, както следва:

на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА вр. с чл.78 ал. 1 от ГПК М. Й. Н. , лично и в качеството му на ЕТ „***“, ЕИК *** да **заплати** в полза на адвокат Г.И.П.С. от САК сумата от **5 232 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ с оглед уважената част от исквете;

на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК Е. Л. П. да **заплати** в полза на М. Й. Н. сумата от **3 500 лв.**, представляваща деловодни разноски за адвокатско

възнаграждение съразмерно отхвърлената част от исковете.

на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК М. Й. Н. , лично и в качеството му на ЕТ „***“, ЕИК *** да заплати в полза на ПлРС държавна такса в размер на **1 851,12 лв..**

С определение № 2195/03.07.2020 г. по гр.д. № 6143/2019 г., постановено по реда на чл. 248 от ГПК Плевенският районен съд е оставил без уважение като неоснователна молбата на ищцата Е. Л. П. за изменение на решение № 338/05.03.2020 г. по делото в частта за разноските, присъдени в полза на адвокат Г.П.С. от САК за оказаната по делото правна помощ на ищцата, както и в частта за разноските, присъдени в полза на ответника М.Н..

Недоволна от постановеното решение, в частта, в която са отхвърлени предявените искове с правно основание чл. 26 ал. 1 от ЗЗД и съединените с тях искове за делба на недвижими имоти е останала въззивницата Е. Л. П. , която чрез пълномощника си адвокат Г.П.С. от САК го обжалва пред ПОС като неправилно, незаконосъобразно и необосновано в тази му част. Според въззивницата правилно ПлРС при съобразяване на установената съдебна практика е приел, че ЕТ е само определена от закона правоспособност на физическо лице, придобита в резултат на регистрацията му в търговския регистър, а не нов правен субект, различен от физическото лице, но неправилно е приел, че процесните договори са действителни и не нарушават разпоредбата на чл. 8 ал. 1 и чл. 183 от ЗЗД. Изложени са подробни доводи относно смисъла на цитираните разпоредби на ЗЗД и е направен извод, че липсват насрещни волеизявления от страна на продавача М.Н. и същият, в качеството на ЕТ, тъй като липсват насрещни волеизявления на два различни правни субекта и съставляват забраненото от закона договоряне сам със себе си, поради което договорите са изцяло недействителни поради противоречие със закона, а участието на въззивницата в договора не може да санира недействителността. Според въззивницата правилно ПлРС е приел, че договорите са недействителни поради противоречие със законовата разпоредба на чл. 24 ал. 1 изр. 2 от СК, но неправилно е приел, че същите са породили вещно-транслативен ефект по отношение на прехвърленото имущество, съставляващо СИО и са включени в търговското предприятие на съпруга ЕТ, поради което същият валидно се е разпоредил със собствеността върху тях, прехвърляйки с договор с нотариална заверка на подписите търговското предприятие на ЕТ по реда на чл. 15 от ТЗ в полза на „Б. 82“ ООД. Въззивницата излага правни доводи, сочи съдебна практика на ВКС и прави изводи, че купувачът по нищожна сделка не придобива право на собственост върху имота, предмет на същата, респ. съпругът ЕТ не е станал индивидуален собственик на имотите по нищожните сделки и процесните имоти не са включени в търговското предприятие на ЕТ. Наред с тези доводи въззивницата поддържа, че съпругът не би могъл да се разподели валидно по

реда на чл. 24 ал. 4 от СК еднолично с процесните имоти, представляващи СНО чрез договор с нотариална заверка на подписите по чл. 15 ал. 1 от ТЗ, тъй като не е спазена предвидената в чл. 18 от ЗЗД форма за действителност на сделката, а именно обективизиране на сключването ѝ в нотариален акт. При липсата на валидно прехвърлено имущество по чл. 24 ал. 4 от СК според въззивницата същата не е имала правен интерес да атакува относителната недействителност на сделките с процесното имущество по този ред. В заключение се прави извод, че след прекратяване на брака между страните процесното недвижимо е собственост на бившите съпрузи при равни права между тях, поради което неправилно ПЛРС е отхвърлил предявените иски за делбата му приемайки, че липсва съсобственост между страните. Искане се от въззивния съд да се отмени решението на ПЛРС в обжалваната от въззивницата част и вместо него да постанови друго, с което да прогласи недействителността на описаните в исковата молба /ИМ/ шест сделки и на основание противоречие със законовите разпоредби на чл. 8 и чл. 183 от ЗЗД и да допусне делба между въззивницата и бившия ѝ съпруг М.Н. при равни права върху процесните недвижими имоти. С жалбата се претендират направените по делото разноси съгласно списъка на разноските. Представя се договор за правна помощ и списък на разноските, съгласно който разноските за адвокатско възнаграждение на въззивницата следва да бъдат определени по реда на чл. 38 ал. 2 от ЗА поради това, че въззивницата е материално затруднено лице.

В срока за отговор по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от М. Й. Н. , лично и в качеството му на ЕТ „***“, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** и от „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** , представлявано от управителя *** чрез пълномощника им адвокат Г. Г. от ПЛАК, в който се оспорва основателността на жалбата. Според въззиваемите сделки с процесното имущество от бившите съпрузи в полза на единият от тях като ЕТ са действителни, като алтернативно споделят правните изводи на ПЛРС, съгласно които след като прехвърлянето на търговското предприятие от съпруга търговец не е атакувано от съпруга нетърговец по реда на чл. 24 ал. 4 от СК, то действителността на договора за прехвърляне на търговско предприятие е стабилизирана и липсва съсобственост между бившите съпрузи.

Недоволни от постановеното решение, в частта, в която са уважени предявените иски с правно основание чл. 26 ал. 1 от ЗЗД са останали въззивниците ЕТ „***“, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** и от „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** , представлявано от управителя *** , които чрез пълномощника си адвокат Г. Г. от ПЛАК го обжалват пред ПОС като недопустимо и алтернативно като неправилно, незаконосъобразно и необосновано в тази му част. Според въззиваемите иски на това основание са недопустими с оглед разпоредбата на чл. 126 от ГПК, тъй като между страните са налице и други съдебни спорове с предмет

действителността на същите сделки на основание чл. 26 от ЗЗД, чл. 40 от ЗЗД, чл. 57 ал. 2 от ЗЗД и чл. 108 от ЗС, за което по делото са представени писмени доказателства, приети от ПлРС с определение от 29.11.2019 г. по делото. Алтернативно се поддържа, че неправилно за да уважи исквете ПлРС се е позовал на т. 6 от Постановление № 5/31.10.1972 г. на Пленума на ВС, тъй като по делото не са представени доказателства, тежестта за което е върху ищцата да докаже, че целта на сделките е изменение на установените от закона права на съпрузите върху общата им собственост и накърняване на правата на роденото от брака им дете, а напротив от представените по делото доказателства се установява, че получените при възмездните сделки суми са използвани за нужди на семейството и в интерес на детето им. Излагат се доводи и относно преклузията по чл. 24 ал. 4 от СК, съдържащи се и в отговора на въззивната жалба и описани по-горе, които не следва да бъдат преповтаряни. Иска се от въззивния съд да обезсили решението на ПлРС в обжалваната от въззивниците част и да прекрати производството по делото в тази му част или алтернативно да го отмени в тази част и вместо него да постанови друго, с което да отхвърли предявените искове с правно основание чл. 26 ал. 1 т. 1 от ЗЗД вр. Чл. 24 ал. 1 изр. 2 от СК за прогласяване на недействителността на описаните в ИМ шест сделки с недвижими имоти.

В срока за отговор по чл. 263 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от Е. Л. П. чрез пълномощника ѝ адвокат Г.П.С. от САК, в който се оспорва основателността на жалбата на другата страна. В отговора се излагат правни изводи за нищожност на сделките, основани на т. 6 от Постановление № 5/31.10.1972 г. на Пленума на ВС, както и се и сочи практика на ВКС от 2011 г., съгласно която Постановлението не е загубило значението си в посочената част при сега действащия СК. Според въззиваемата с извършените сделки в противоречие със закона е накърнена СИО на съпрузите, тъй като същата е прекратено по отношение на това имущество по време на брака на съпрузите и същото е станало индивидуална собственост на съпруга – търговец. Соци се практика на ВКС и ВАС и се прави извод, СИО е особена бездялова общност, която може да се прекрати само по предвидения в закона ред, като предвидената в чл. 27 от ЗДДФЛ възможност за фингирана сделката между съпрузи е допустима само за нужди на данъчното производство, но не санира недействителността на сделките, а даденото в изпълнение на тях се явява дадено без основание. Претендират се направените по делото за защита по въззивната жалба разноски.

С частната жалба, депозирана от Е. Л. П. чрез пълномощника ѝ адвокат Г.П.С. от САК определението на първоинстанционния съд по чл. 248 от ГПК се обжалва изцяло, като според частната жалбоподателка неправилно ПлРС е оставил молбата ѝ за изменение на решението в частта относно разноските без уважение. Излагат се доводи за дължимост на възнаграждение в полза на

пълномощника на жалбоподателката по реда на чл. 38 ал. 2 от ЗА в размерите посочени в жалбата за обезпечителното и за исковото производство, както и относно начина на изчисляване на разноските на другата страна.

В срока за отговор по чл. 276 ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от М. Й. Н. лично и в качеството му на ЕТ „***“, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** и от „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК ***, представлявано от управителя *** чрез пълномощника им адвокат Г. Г. от ПЛАК, в който се оспорва основателността на частната жалба.

В съдебното заседание въззивницата Е.П. чрез пълномощника си адвокат Стоян Митков от САК поддържа подадените въззивна и частни жалби и оспорва в качеството на въззиваема страна въззивната жалба на насрещните страни. Представя писмени бележки чрез пълномощника си адвокат Г.П.С. от САК, в които се излага повторно изложеното в депозираните от страната въззивна и частна жалби и отговора на въззивната жалба на насрещните страни, описани по-горе, които не следва да бъдат преповтаряни. Излагат се допълнителни правни доводи относно това, че с договора с нотариална заверка на подписите, съпругът – търговец не може валидно да прехвърли собствеността върху недвижимите имоти СИО като се позовава на установената съдебна практика относно обявяване за окончателен на предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот - СИО, сключен само от единия съпруг без съгласието на другия. Представя се и съдебна практика, относима към спора.

В съдебното заседание въззивникът М. Й. Н. , лично и в качеството му на ЕТ „***“, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** чрез пълномощника си адвокат Г. Г. от ПЛАК поддържа подадените от него въззивна жалба и отговори и оспорва въззивната и частна жалба на насрещната страна. Въззивното дружество „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК ***, представлявано от управителя *** чрез пълномощниците си адвокат Г. Г. от ПЛАК и адвокат И.Й. от САК поддържа подадената от него въззивна жалба и отговори и оспорва въззивната и частна жалба на насрещната страна. Въззивниците претендират направените по делото разноски. Въззивното дружество представя договор за правна помощ с адвокат Й., сключен на 22.10.2020 г. и адвокатско пълномощно от същата дата. В писмените бележки, депозираните по делото от адвокат Г. Г. от ПЛАК въззивниците излагат повторно доводите си във въззивната си жалба и отговорите на въззивната и частни жалби на насрещната страна, които са описани по-горе и не следва да бъдат преповтаряни. Позовават се допълнително на разпоредбата на чл. 27 ал. 4 от ЗДДФЛ и правят извод, че декларацията, предвидена в тази разпоредба, с която съпругът – нетърговец може да даде съгласие за включване на вещта в търговското предприятие на съпруга търговец има вещно-правен ефект,

поради което по силата на чл. 22 ал. 3 от СК процесните имоти са станали лична собственост на съпруга –търговец, тъй като са придобити за упражняване на търговската му дейност и са включени в търговското му предприятие. Според въззивниците след като в закона е предвидена тази законова възможност за прехвърляне от страна на съпруга нетърговец на фингираната идеална част от имуществото си безвъзмездно чрез декларация с нотариална заверка на подписа, на още по-силно законово основание следва да се приеме, че това може да се осъществи възмездно с договор, обективиран в нотариален акт.

Въззивният окръжен съд, като обсъди оплакванията, изложени в жалбите, взе предвид направените доводи, прецени събраните пред първата инстанция доказателства в тяхната съвкупност и по отделно и съобрази изискванията на закона, намира за установено следното:

Въззивните и частна жалби са подадени в законоустановените срокове по чл. 259 ал. 1 и чл. 275 ал. 1 от ГПК, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани от съда по същество.

Предмет на въззивна проверка е допустимостта и основателността следните, предявени с ИМ, подадена от Е. Л. П. против М. Й. Н., лично и в качеството му на ЕТ „***“, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** и против „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК ***, представлявано от управителя *** обективно съединени искиове:

Искиове с правно основание чл. 26 от ЗЗД, предявени при условие на евентуалност за прогласяване нищожност на сделки с **244 бр.** недвижими имота, сключени в периода 14.11.2013 г. – 05.12.2013 г., обективирани в шест нотариални акта, по силата на които съпрузите Е. Л. П. и М. Й. Н. , в качеството на продавачи са прехвърлили на вторият от тях, действащ като ЕТ „***“, с. Садовец, ЕИК ***, в качеството на купувач собствеността върху придобити по време на брака им имоти и

Искиове с правно основание чл. 34 от ЗС за съдебна делба на **242 бр.** недвижими имота, приобретател по отношение на които към датата на подаване на ИМ е ответника „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК ***, представлявано от управителя ***.

С ИМ ищцата Е.П. е заявила при условие на евентуалност следните основания за нищожност на сделките, страна по които наред с ищцата е М.Н., лично и в качеството на ЕТ: 1. На основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД поради противоречие със закона – с нормите на чл. 8 ал. 1 от ЗЗД и чл. 183 от ЗЗД и при условие на евентуалност – с нормата на чл. 24 ал. 1 от СК; 2. при условие

на евентуалност на основание чл. 26 ал. 1 пр. 2 от ЗЗД поради заобикаляне на закона – нормите на чл. 21, чл. 24 и 27 от СК; 3. при условие на евентуалност на основание чл. 26 ал. 2 пр. 5 от ЗЗД поради привидност на договарянето.

С уточняваща молба от 18.10.2019 г. /л. 361 от I инст. дело/ пред първоинстанционният съд ищцата Е.П. е уточнила, че не предявява иск за установяване нищожност на цитирания в ИМ договор за прехвърляне на търговско предприятие, но счита, че същият не породил вещно-транслативен ефект по отношение на ответника „Б. 82“ООД, доколкото праводателят му М. Й. Н. не е могъл да прехвърли повече права отколкото е притежавал върху процесните 244 недвижими имота, както се позовава и на нищожност на сделката при условията на чл. 26 ал. 2 пр. 3 от ЗЗД поради неспазване на предвидената в чл. 18 от ЗС нотариална форма.

С ИМ ищцата е заявила и други иски претенции, които не са предмет на въззивна проверка, тъй като: с определение от 29.11.2019 г. по гр.д. № 6143/2019 г. ПлРС е постановил разделяне на делото по отношение на предявения иск с правно основание чл. 108 от ЗС в друго гражданско производство, а с влязло в законна сила определение от 16.01.2020 г. е допуснал оттегляне на иска и е прекратил производството по делото по отношение на предявеният иск за съдебна делба на следните имоти: 1. СТОПАНСКИ ДВОР с площ от 5.045 дка, съставляващ имот с № 012009, при граници и съседи, описани в определението, ведно с $\frac{1}{4}$ идеална част от построения в същия имот СКЛАД с друго предназначение с площ 1305 кв. м. и 2. СТОПАНСКИ ДВОР с площ от 4.251 дка, съставляващ имот с № 012007, при граници и съседи описани в определението, ведно с $\frac{1}{4}$ идеална част от построения в същия имот СКЛАД с друго предназначение с площ 1315 кв. м..

За да отхвърли предявените иски с правно основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 вр. Чл. 8 и чл. 138 от ЗЗД, т.е. на първото заявено от ищцата основание за тяхната нищожност, ПлРС е приел, че процесните сделки не нарушават изискванията на чл. 8 и чл. 183 от ЗЗД, т.к. съставляват съглашение между повече от едно лице – сключени са между двама съпрузи, макар и единия да участва и в качеството на регистриран едноличен търговец. ПлРС е приел, основавайки на правната теория и цитираната в решението съдебната практика на ВКС, че „едноличен търговец“ е само определена от закона правоспособност на физическото лице, придобита с факта на регистрация в търговския регистър без да се създава нов правен субект, различен от физическото лице, което действа като търговец, т.е. едноличният търговец е

физическо лице с разширена правоспособност и безспорно не се касае за различни правни субекти. ПлРС е съобразил установената съдебна практика, съгласно която нищожни са договорите, сключени между физическото лице и регистрирания от него едноличен търговец, като противоречащи на нормата на чл. 8 от ЗЗД, доколкото тези съглашения нарушават императивното изискване на закона да са сключени между две или повече лица, но е приел, че е в случая две различни лица са налице, доколкото ищцата участва в качеството на продавач наред със съпруга си, а последният участва в качеството на купувач.

За да уважи предявените иски с правно основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 вр. чл. 24 ал. 1 от СК, т.е. на второто заявено от ищцата основание за тяхната нищожност, ПлРС е приел, че процесните сделки нарушават изискванията на нормата на чл. 24 ал.1 пр. 2 от СК. ПлРС обсъждайки нормите на чл. 18 ал. 1 и ал. 2, чл. 19 ал. 3 и чл. 21 ал. 1 от СК и представените по делото писмени доказателства е приел за безспорно установено по делото, че съпрузите Е.П. и М.Н. не са направили избор на режим на имуществени отношения по време на брака си, поради което за тях е приложим действащия по силата на закона режим на общност, който предвижда, че вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. ПлРС е приел за безспорно установено по делото, че процесните недвижими имоти са придобити по възмезден начин по време на брака между съпрузите и са станали тяхна съпругеска имуществена общност /СИО/ и като допълнителен аргумент е посочил съдържанието на пълномощното, предоставящо представителна власт за продажбата на тези имоти, в което имотите са описани общо като „съсобствените ни недвижими имоти – земеделска земя, придобити по време на брака ни“ без други уточнение относно правата на двамата съпрузи като продавачи. ПлРС е приел, че разпоредбата на чл. 24 ал. 1 изр. 2 от СК е императивна и относима за случаите, когато е приложим законовия режим на общност по чл. 18 ал.1 т. 1 от СК, както и е съобразил обстоятелството, че тази уредба на СИО е следвана от законодателя последователно от момента на въвеждане на режима на СИО със Семейния кодекс от 1968 г. (отм. със СК от 1985 г.) чрез разпоредбата на чл. 14 ал. 2, след което е възприета в СК от 1985 г. – чл. 22 ал. 1 изр. 2 и в СК от 2009г. – чл.24 ал.1 изр. 2 и е направил извод, че всяка сделка, нарушаваща забраната за разпореждане с дела от СИО по време на брака е нищожна на основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД. За да достигне до този извод ПлРС е съобразил и разяснението, дадено в т. 6 на Постановление № 5 от 31.10.1972 г. на Пленума на ВС, съгласно което се приемат за недействителни онези правни сделки между съпрузите през време на брака, които водят до изменяване на установените от закона права върху общото имущество, до заменяване на общата собственост върху общите вещи и права върху вещи с индивидуална собственост на единия от тях. ПлРС е приел, че цитираното Постановление е запазило действието си в тази част и при сега действащия СК от 2009 г. при

съществуващ законов режим на общност между съпрузите, т.к. не е налице промяна на законодателната уредба, залегнала в обсъжданите текстове, като е позовал на приетото в този смисъл в решение № 133 от 23.03.2011 г. по гр.д. № 1700/2010 г., IV гр.о. на ВКС. ПлРС е приел, че в конкретният случай правна последица от подписване на процесните договори за покупко - продажба е именно изменяване на установените от закона права на съпрузите върху общото имущество и заменяване на общата собственост върху общите вещи с индивидуална собственост на единия от тях, т.к. процесните имоти са били СИО на съпрузите до всяка от разпоредителните сделки и са станали индивидуална собственост по силата на чл. 23 ал. 3 от СК на съпруга М.Н. след това в качеството му на физическо лице, регистрирано като търговец. ПлРС е приел, че с подписване процесните договори за покупко - продажба ищцата се е разпоредила със своя дял от общността в полза на съпруга си, т.е. прекратила е СИО не по предвидения в чл. 27 от СК ред за това, с което нарушена забраната по чл. 24, ал. 1, изр. 2 от СК и сключените в нарушение на закона договори се явяват нищожни по смисъла на чл. 26 ал.1 пр. 1 от ЗЗД. При тези изводи ПлРС е приел, че не следва да се разглеждат останалите предявени при условия на евентуалност искиви претенции за нищожност на договорите.

За да отхвърли иска за съдебна делба, ПлРС е приел, че макар нищожните договори за покупко-продажба на процесните имоти да не породили вещно-транслативен ефект по отношение дела на ищцата от общото имущество и съпругът ЕТ не е станал индивидуален собственик на имотите, то тъй като имотите са включени в търговското предприятие на ЕТ, а последното продадено при спазване на предписаната от закона в чл. 15 ал. 1 от ТЗ форма на ответника „Б. 82“ ООД с договор за покупко-продажба на търговско предприятие на едноличен търговец от **13.03.2014 г.**, то същите са станали собственост на търговското дружество. ПлРС е приел също, че с договора по чл. 15 ал. 1 от ТЗ съпругът М.Н., в качеството си на едноличен търговец се е разпоредил с имущество, което е било общо на съпрузите, притежавано в режим на СИО и извършеното от него разпоредително действие е ангажирало и правната сфера на другия, неучаствал съпруг, в случая ищцата. ПлРС е приел, че сделката е относително недействителна спрямо неучаствалия съпруг, но тази недействителност не настъпва по право, поради което последният следва да позове на нея чрез предявяване на иск по чл. 24 ал. 4 и ал. 5 от СК. ПлРС е приел, че тъй като по делото не са представени доказателства за успешно проведен такъв иск договорът за продажба на търговско предприятие е породил действие в отношенията между страните по

него – ЕТ „***“ и „Б. 82“ ООД и към момента на завеждане на ИМ правото на собственост върху процесните имоти не е в патримониума на ищцата Е.П. и ответника М.Н., което обосновава неоснователнос на иска за делба по чл. 34 от ЗС.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо, поради което следва да се произнесе по основателността на депозираните въззивни жалби съобразно изложените в тях оплаквания. Съдът приема, че обективно съединените искове са родово подсъдни на ПлРС, тъй като исковете с правно основание чл. 26 от ЗЗД са с предмет договори за покупко-продажба на множество недвижими имоти, всеки от които е с данъчна оценка под 25 000 лв., а искът за съдебна делба е родово подсъден на районен съд независимо от цената на иска. Съдът приема, че въззивното ООД не е надлежна пасивно легитимирана страна по предявените в първата инстанция искове с правно основание чл. 26 от ЗЗД, тъй като не е страна по сделките, но като приобретател на търговското предприятие на ЕТ е пасивно легитимирано по исковете с правно основание чл. 34 от ЗС и страна по делото, поради което с оглед обективното съединяване на исковете въззивната жалба на същото по преюдициалния спор не е лишена от правен интерес. Неоснователни са възраженията на въззивника М.Н., заявени чрез пълномощника му адвокат Горанова от ПлАК за недопустимост на постановеното решение при условията на чл. 126 от ГПК в частта, в която са уважени исковете с правно основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД, тъй като от представените в първата инстанция писмени доказателства не се установява спорът по този искове да е повторно предявен пред съда с ИМ, въз основа на която е образувано настоящото производство. Между страните са налице множество спорове с различен предмет, вкл. атакуване действителността на някои сделките на други основания, различни от заявените в ИМ и не са налице основания за прекратяване на производството по делото в тази му част.

Въз основа на събраните по делото в първата инстанция и неоспорени писмени доказателства въззивният съд приема за установено от фактическа страна страна следното:

Не се спори, а видно и от представените по делото писмени доказателства - удостоверение за сключен граждански брак и решение № 2186/22.12.2016 г. по гр. д. № 7406/2016 г. по описа на ПлРС/ /л. 60,62 от I инст. дело/, че въззивниците Е.П. и М.Н. са били в граждански брак през

периода от **14.03.1981 г. до 22.12.2016 г.** , като бракът им е бил прекратен по взаимното съгласие на страните чрез одобряване от съда на постигнато между съпрузите споразумение по чл. 50 от СК. Установява се от представеното по делото удостоверение, издадено от АВ /л. 65 от I инст. дело/, че по време на брака на съпрузите не е вписан режим на имуществени отношения между тях.

Не се спори между въззивниците, че *** - управител на въззивното ООД е син на въззивниците Е.П. и М.Н., както и че въззивникът М.Н. е регистриран като ЕТ „***“, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК ***. Установява се също, че по силата на сключен на 26.11.2013 г. дружествен договор /л. 100-102 от I инт. Дело/, Б. Н. и М.Н. са учредили „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК ***, в капитала на което дяловете са разпределени по равно между двамата съдружници.

Не се спори, а видно и от представеното по делото извлечение от регистър „Единство“ на Нотариалната камара, че с пълномощно рег. № 8445/07.11.2013 г. на нотариус с рег. № 017 на НК, въззивниците Е.П. и М.Н. са упълномощили сина си Б. Н. да продава, дарява, заменя, на когото намери за добре и за цена каквато прецени, включително да договаря сам със себе си или с лица, от които е упълномощен на други основания съгласно чл. 38 от ЗЗД, собствените им недвижими имоти – земеделска земя, придобити по време на брака им. Не се спори, а видно и от представения по делото договор за покупко - продажба, сключен на **14.11.2013 г.**, обективиран в **нотариален акт № 142** том VIII рег. № 4316 дело № 734/2013 г. по описа на нотариус Я.Я. с рег. № 022 на НК и район на действие РС Червен бряг , вписан в СВ-Червен бряг с вх. рег. № 4642, акт № 187, том 8, дело № 1585 от 2013 г. /л. 39-40 от I инст. дело/, че със същия въззивниците Е.П. и М.Н., представлявани от пълномощника си *** са прехвърлили на ЕТ „***“, с. Садовец, представляван от пълномощника си И.А.И. – Н.а собствеността върху **27 бр.** недвижими имота, подробно описани в акта, находящи се в землището на с. Ракита, община Червен бряг за общата сума от 32 000 лв., платена изцяло по банковата сметка на продавачите, при данъчна оценка на имотите в размер на 30 372,90 лв.. Не се спори, че продажната цени по договора е преведена от въззивника М.Н. от банковата сметка на ЕТ „***“ по лична негова банкова сметка.

Не се спори, а видно и от представения по делото договор за покупко - продажба, сключен на **28.11.2013 г.**, обективиран в **нотариален акт № 177**, том III, рег.№ 3889, дело 539 от 28.11.2013г. на Нотариус с рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№18724, акт №170, том 51, дело 10689 от 2013 г. /л.56-59 от I инст. дело /, че със същия въззивниците Е.П. и М.Н., представлявани от пълномощника си *** са прехвърлили на ЕТ „***“, с. Садовец, представляван от същия пълномощник *** собствеността върху **46 бр.** недвижими имоти, подробно описани в акта, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник, за сумата от 14 800 лв., платена по банков път на продавачите преди деня на изповядване на сделката, при данъчна оценка на имотите в размер на 12 221,60 лв.. Не се спори, а видно и от представеното по делото преводно нареждане от 27.11.2013 г. /л.103/, че продажната цена по договора е преведена от въззивника М.Н. от банковата сметка на ЕТ „***“ по лична негова банкова сметка.

Не се спори, а видно и от представения по делото договор за покупко - продажба, сключен на **28.11.2013 г.**, обективиран в **нотариален акт № 178**, том III, рег. № 3888, дело 540 от 28.11.2013 г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№18728, акт №172, том 51, дело 10640 от 2013 г. /л. 45-48 от I инст. дело/, че със същия въззивниците Е.П. и М.Н., представлявани от пълномощника си *** са прехвърлили на ЕТ „***“, с. Садовец, представляван от същия пълномощник *** собствеността върху **43 бр.** недвижими имоти, подробно описани в акта, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник, за сумата от 54 000 лв., платена по банков път на продавачите преди деня на изповядване на сделката, при данъчна оценка на имотите в размер на 53 099,80 лв.. Не се спори, а видно и от представеното по делото преводно нареждане от 27.11.2013 г. /л.106/, че продажната цена по договора е преведена от въззивника М.Н. от банковата сметка на ЕТ „***“ по лична негова банкова сметка.

Не се спори, а видно и от представения по делото договор за покупко - продажба, сключен на **29.11.2013 г.**, обективиран в **нотариален акт № 190**, том 3, рег.№ 3917, дело 550 от 29.11.2013г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№18784, акт №11, том 52, дело 10682 от

2013 г. /л.41-44 от I инст. дело/, че със същия въззивниците Е.П. и М.Н., представлявани от пълномощника си *** са прехвърлили на ЕТ „***“, с. Садовец, представляван от същия пълномощник *** собствеността върху **54 бр.** недвижими имоти, подробно описани в акта, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник за сумата от 42 000 лв., платена по банков път на продавачите в деня на изповядване на сделката, при данъчна оценка на имотите в размер на 41 950,10 лв.. Не се спори, а видно и от представеното по делото преводно нареждане от 29.11.2013 г. /л.105/, че продажната цена по договора е преведена от въззивника М.Н. от банковата сметка на ЕТ „***“ по лична негова банкова сметка.

Не се спори, а видно и от представения по делото договор за покупко - продажба, сключен на **05.12.2013 г.**, обективиран в **нотариален акт №193**, том 3, рег.№ 4057, дело 553 от 05.12.2013г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№19320, акт №132, том 53, дело 11014 от 2013 г. /л. 49-54 от I инст. дело/, че със същия въззивниците Е.П. и М.Н., представлявани от пълномощника си *** са прехвърлили на ЕТ „***“, с. Садовец, представляван от същия пълномощник *** собствеността върху **72 бр.** недвижими имоти, подробно описани в акта, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник за сумата от 47 000 лв., платена по банков път на продавачите преди деня на изповядване на сделката, при данъчна оценка на имотите в размер на 46 705,70 лв.. Не се спори, че продажната цена по договора е преведена от въззивника М.Н. от банковата сметка на ЕТ „***“ по лична негова банкова сметка.

Не се спори, а видно и от представения по делото договор за покупко - продажба, сключен на **05.12.2013 г.**, обективиран в **нотариален акт №195**, том 3, рег.№ 4059, дело 555 от 05.12.2013г. на Нотариус с рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№19240, акт №95, том 53, дело 10975 от 2013 г., /л. 55 от I инст. дело /, че със същия въззивниците Е.П. и М.Н., представлявани от пълномощника си *** са прехвърлили на ЕТ „***“, с. Садовец, представляван от същия пълномощник *** за сумата от 13 800 лв., платена по банков път на продавачите преди деня на изповядване на сделката, при данъчна оценка на имотите в размер на 13 573 лв., собствеността върху **¼ /една четвърт/ идеална част** от следните недвижими имоти:

1. СТОПАНСКИ ДВОР с площ от 5,045 дка, съставляващ имот с № 012009, при граници и съседи: № 012008, Стопански двор на ЕТ „***“; № 012058, Полски път на Община Долни Дъбник; № 012057, Полски път на Община Долни Дъбник, ведно с $\frac{1}{4}$ /една четвърт/ идеална част от построяния в същия имот СКЛАД с друго предназначение с площ 1305 кв. м., а съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-667/12.03.2018 г. на изп. Директор на АГКК съставляващ **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 65070.12.9**, област Плевен, община Долни Дъбник, с. Садовец, вид собств. Частна, вид територия Земеделска, НТП За стопански двор, площ 5 046 кв.м., стар номер 012009;
2. СТОПАНСКИ ДВОР с площ от 4,251 дка, съставляващ имот с № 012007, при граници и съседи: № 012008, Стопански двор на ЕТ „***“; № 012057, Полски път на Община Долни Дъбник; № 012058, Полски път на Община Долни Дъбник, ведно с $\frac{1}{4}$ /една четвърт/ идеална част от построяния в същия имот СКЛАД с друго предназначение с площ 1315 кв. м., а съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-667/12.03.2018 г. на изп. Директор на АГКК, съставляващ **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 65070.12.7**, област Плевен, община Долни Дъбник, с. Садовец, вид собств. Частна, вид територия Земеделска, НТП За стопански двор, площ 4251 кв.м., стар номер 012007.

Не се спори, а видно и от представеното по делото преводно нареждане от 04.12.2013 г. /л.104/, че продажната цена по договора е преведена от въззивника М.Н. от банковата сметка на ЕТ „***“ по лична негова банкова сметка.

Не се спори между страните, че имотите, предмет на описаните по-горе договори за покупко - продажба са били придобити по възмезден начин по време на брака между въззивниците Е.П. и М.Н..

Не се спори, а видно и от представения по делото **нотариален акт № 108**, том IV, рег. № 5023, дело № 283/01.07.2013 г. по описа на нотариус С.П., рег. №017 на НК и район на действие РС Плевен /л. 16,17 том II на I инст. дело/, че с договор за покупко-продажба, сключен на **01.07.2013 г.**, т.е. преди сключване на процесните сделки въззивниците Е.П. и М.Н. лично са прехвърлили на вторият от тях, действащ като ЕТ „***“ други недвижими

имоти, придобити по време на брака им.

Не се спори, а видно и от представения по делото препис от договор за покупко-продажба на търговско предприятие на ЕТ /л. 66-99/, сключен на **13.03.2014 г.** между въззивника М.Н., в качеството на ЕТ „***“ като продавач и въззивното дружество „Б. 82“ ООД, като купувач, че въззивника М.Н. е прехвърлил възмездно на купувача търговското предприятие на ЕТ, като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, в това число правото на собственост върху недвижимото имущество, предмет на оспорените сделки като включени в търговското предприятие, като балансовата стойност на всички включени в търговското предприятие недвижими имоти, вкл. процесните към **28.02.2014 г.** е 4 110 000 лв..

При така установената като безспорна фактическа обстановка, въззивният съд приема като принципно положение от правна страна, че ако атакуваните възмездни разпоредителни сделки на съпрузите са действителни, същите са породили вещно-транслативен ефект по отношение на правото на собственост върху недвижимите имоти, предмет на сделките и тези права са включени в търговското предприятие на съпруга – ЕТ, така както безспорно са заприходени в баланса му към **28.02.2014 г.**, но ако сделките са недействителни вещно-транслативен ефект не е настъпил, правото на собственост върху имотите не е включено в търговското предприятие на ЕТ, поради което съпругът – търговец не би могъл валидно да се разпорежи с правото на собственост върху тях с договор по чл. 15 от ТЗ за прехвърляне на търговското предприятие в полза на въззивното ООД, в което е съдружник. При недействителност на сделките разпореждането на съпруга – търговец с имоти СИО чрез договор по чл. 15 от ТЗ, а не чрез нотариален акт съгласно чл. 18 от ЗС води до недействителност на договора за прехвърляне на търговското предприятие при условията на чл. 26 ал. 2 пр. 3 от ЗЗД поради неспазване на предвидената в закона форма за действителност на сделката. При действителност на атакуваните разпоредителни сделки на съпрузите в полза на единият от тях като ЕТ правото на собственост върху имотите се прехвърля валидно с договора по чл. 15 от ТЗ от съпруга - търговец на въззивното ООД, като съпругата - нетърговец не може да атакува същите по чл. 24 ал. 4 от СК, тъй като търговското предприятие на съпруга – търговец е обособено имущество на съпруга – ЕТ, с което същият се разпорежда

самостоятелно без да е необходимо съгласието на другия съпруг.

При изложените по-горе принципни правни изводи, въззивният съд приема, че процесните **244 бр.** недвижими имота, предмет на атакуваните шест разпоредителни сделки като възмездно придобитите от въззивниците Е.П. и М.Н. по време на брака им през периода от 14.03.1981 г. до 22.12.2016 г. със съвместен принос, за което липсва спор между страните са станали тяхна СИО, с която същите са имали правна възможност да се разпореждат съвместно по предвидения в закона ред или еднолично единият от тях, но при възможността в срока по чл. 24 ал. 4 от СК неучаствалият съпруг да оспори действителността на сделката. Съгласно чл. 24 ал. 4 от СК от 2009 г. и установената съдебна практика във връзка с тази разпоредба, в случай, че един от съпрузите се разпорежи с имущество СИО сделката поражда действие за страните по нея, но е относително недействителна спрямо неучаствалия съпруг, т.е. тази недействителност не настъпва по право, а е необходимо неучаствалия съпруг да позове на нея чрез предявяване на иск по чл. 24 ал. 4 от СК. При липса на оспорване на разпоредителната сделка в определения от закона срок, същата поражда действие и за неучаствалия в сключването ѝ съпруг, а при уважаване на предявения иск с правно основание чл. 24 ал. 4 от СК цялото недвижимо имущество, с което се е разпоредил един от съпрузите се счита, че не е напускало СИО, т.е. сделката е недействителна изцяло, вкл. по отношение на фингирания дял от имуществото на разпоредилия се съпруг. В този смисъл е решение № 102/03.07.2017 г. по гр.д. № 4192/2016 г., I г.о. на ВКС.

При липса на вписан по надлежния ред след приемане на сега действащия СК друг режим на имуществени отношения между съпрузите Е.П. и М.Н. отношенията им във връзка с придобитото по време на брака им със съвместен принос и по възмезден начин имущество се уреждат по реда на предвидения законов режим на общност в чл. 21 от СК. С прекратяване на брака между съпрузите с развод съгласно чл. 27 ал. 1 бездяловата СИО е прекратена и всеки от съпрузите е станал собственик на $\frac{1}{2}$ и.ч. от имуществото, включено в СИО, доколкото по делото липсват твърдения и доказателства по отношение на това имущество по съдебен ред при условията на чл. 29 ал. 3 вр. чл. 27 ал. 2 от СК да е определен по-голям дял по отношение на някого от съпрузите.

По спорните въпроси относно действителността на атакуваните разпоредителни сделки от съпрузите в полза на единият от тях като ЕТ, собствеността, която се формира върху имотите при придобиването им от съпруга – търговец и валидността на договора по чл. 15 от ТЗ, в който не участва съпруга – нетърговец е налице установена задължителна практика на ВС и ВКС.

В т. 6 на Постановление № 5/31.10.1972 г. на Пленума на ВС, която задължителна практика е запазила значението си при СК от 1985 г. и СК от 2009 г. /в този смисъл са решение № 789/25.09.1998 г. по гр.д. № 1349/1997 г., II г.о. на ВКС и цитираното от ПлРС решение № 133/23.03.2011 г. по гр.д. № 1700/2010 г., IV г.о на ВСК/ се приема, че правните сделки между съпрузите по време на брака са недействителни, когато водят до изменение на установените им от закона права върху общото имущество и до заменяне на общата собственост върху общите вещи и права върху вещи с индивидуална собственост на единият от тях. В цитираното по-горе решение на ВКС се приема, че Постановлението е запазило действието си в хипотеза, в която един от съпрузите предприеме несъобразени със закона действия, които целят чрез привидно правомерни актове превръщане на СИО в еднолична собственост.

В ТР №2/27.12.2001 г. по тълк. Дело № 2/2001 г. на ОСГК приема, че презумпцията за съвместен принос по чл. 19 ал. 1 от СК от 1968 г. /отм./, чл. 21 от СК от 1985 г. се изключва за придобитото по време на брака от съпруга – ЕТ, когато то е резултат от упражняваната търговска дейност и е включено в търговското предприятие на ЕТ. В мотивите на ТР ОСГК на ВКС приема, че режимът на СИО се отнася само до придобиване на вещи, права върху вещи и парични влогове с потребителски характер, необходими за нужди на семейството, а обратно, дейността на ЕТ има за цел формиране на приходи и печалби от реализираната търговска дейност, извършвана посредством търговското предприятие. Приема също, че в търговското предприятие могат да бъдат включени вещи, права върху вещи и парични влогове – СИО като уредена в закона възможност за това, а не императивно изискване към ЕТ, когато е в брак, но търговското предприятие на ЕТ е обособено имущество на съпруга – ЕТ, в което с което същият се разпорежда самостоятелно без да е необходимо съгласието на другия съпруг по чл. 22 ал. 2 от СК /отм./, сега чл.

24 ал. 2 от СК. Прави се извод, че по отношение на прехвърлянето на търговското предприятие на ЕТ по чл. 15 от ТЗ, съпругът – нетърговец е трето лице, поради което по отношение на него е неприложимо изискването на чл. 22 ал. 3, 4 и 5 от СК /отм/, сега чл. 24 ал. 3, 4 и 5 от СК относно валидността на сключваните сделки от ЕТ във връзка с осъществяваната търговска дейност.

Въззивният съд съобрази посочените от въззивницата при условие на евентуалност основания за обявяване на недействителност на процесните шест сделки и приема следното:

По предявения иск на основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД за прогласяване недействителността на сделките поради противоречие със закона – с нормите на чл. 8 ал. 1 от ЗЗД и чл. 183 от ЗЗД:

Въззивният съд споделя изцяло правните изводи на ПЛРС, съгласно които процесните шест сделки не нарушават изискванията на чл. 8 и чл. 183 от ЗЗД, т.к. съставляват съглашение между повече от едно лице – сключени са между двамата съпрузи, като единият от тях е участвал в качеството на регистриран ЕТ. Правилно и законосъобразно ПЛРС е приел, че „едноличен търговец” е само определена от закона правоспособност на физическото лице, придобита с факта на регистрация в търговския регистър без да се създава нов правен субект, различен от физическото лице, което действа като търговец, т.е., че ЕТ е физическо лице с разширена правоспособност и безспорно не се касае за различни правни субекти. Правилно и законосъобразно ПЛРС е приел, че нищожни са договорите, сключени между физическото лице и регистрирания от него едноличен търговец, като противоречащи на нормата на чл. 8 от ЗЗД, доколкото тези съглашения нарушават императивното изискване на закона да са сключени между две или повече лица, както и че е в случая две различни лица като продавач и купувач са налице, доколкото ищцата участва в качеството на продавач наред със съпруга си, а последният участва в качеството на купувач. При тези правни изводи и препращайки към правните изводи на ПЛРС, които споделя, въззивният съд приема, че въззивната жалба на въззивницата е неоснователна в тази ѝ част и следва да бъде отхвърлена, а обжалваното решение на ПЛРС в тази му част потвърдено.

По предявения при условие на евентуалност иск с правно основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД за прогласяване недействителността на сделките поради противоречие със закона – с нормата на чл. 24 ал. 1 от СК:

Въззивният съд не споделя правните изводи на ПЛРС, съгласно които

процесните шест сделки се сключени в противоречие с императивната разпоредба на чл. 24 ал. 1 изр. 2 от СК, тъй като със същите въззивниците Е.П. и М.Н. са нарушили забраната за разпореждане с дела на единият от тях от СИО в полза на другия по време на брака им в нарушение на чл. 27 от СК. Нищожна сделка е тази, която преследва забранен от закона резултат, поради което съобразявайки т. 6 на Постановление № 5 от 31.10.1972 г. на Пленума на ВС и цитираното по -горе решение № 133/23.03.2011 г. по гр.д. № 1700/2010 г., IV г.о на ВСК, въззивният съд приема, че недействителни са сделките, при които един от съпрузите предприеме **несъобразени със закона действия**, които целят чрез привидно правомерни актове превръщане на СИО в еднолична собственост на единия от тях.

Безспорно процесните имоти са били СИО на съпрузите до всяка от разпоредителните сделки и след извършването им са станали индивидуална собственост по силата на чл. 22 ал. 3 от СК на съпруга М.Н., в качеството му на физическо лице, регистрирано като търговец, тъй като безспорно имотите са включени в баланса на търговското му предприятие преди прехвърлянето му, но според въззивния съд това не води безусловно до извода, че сделките са недействителни, в която насока са доводите на въззивницата във въззивната жалба.

Съгласно чл. 22 ал. 3 от СК от 2009 г. лични са вещните права, придобити от съпруг - едноличен търговец, по време на брака за упражняване на търговската му дейност и включени в неговото предприятие.

С разпоредбата на чл. 27 ал. 1 т. 2 от ЗДДФЛ за данъчни цени е уредена правна възможност физическото лице, собственик на предприятието на ЕТ да включи в търговското предприятие на ЕТ движими и недвижими вещи, които са част от СИО, в който случай съгласно ал. 3 и ал. 4 на същата разпоредба е достатъчно физическото лице, собственик на предприятието на ЕТ да състави протокол за включване на тези вещи като посочи вещта и цената ѝ, а съпругът – нетърговец да представи писмена декларация с нотариална заверка на подписа си, с която да декларира съгласието за включване на вещта в имуществото на ЕТ.

Съпружеската имуществена общност /СИО/ е въведена със СК от 1968 г., като при действието на СК от 1968 г. и на СК от 1985 г. режимът на СИО е

императивен. СК от 2009 г. предвижда режима на СИО като възможност, а не като императив, ако съпрузите не са уговорили или законът не допуска да уговорят друго /в този смисъл [чл. 18 ал. 2](#) от СК/. Съгласно [§ 4 от ПЗР на СК](#) от 2009 г., правилата на този кодекс относно имуществените отношения между съпрузите се прилагат и за имуществата, придобити от съпрузите по заварени бракове. При действието на СК от 1968 г., 1985 г. и от 2009 г. възмездното придобиване на вещни права върху имот, което е резултат от съвместен принос на съпрузите, води до възникване на СИО, като е налице законовата презумпция в този смисъл във всеки от СК. И в трите СК е налице императивна разпоредба, съгласно която докато трае бракът, никой от съпрузите не може сам да се разпорежда с дела, който би получил при прекратяване на СИО, а разпореждането с общото имущество, включено в тази общност се извършва съвместно от двамата съпрузи. В този смисъл са разпоредбите на чл. 14 ал. 2 от СК от 1968 г., чл. 22 ал. 1 изр. 2 от СК от 1985 г. и чл. 24 ал. 1 изр. 2 и ал. 3 от СК от 2009 г. . Липсва обаче идентичност на нормите на трите СК по отношение на имуществото, индивидуална собственост на единият съпруг, което му служи за упражняване на занятие/търговска дейност. При СК от 1968 г. в разпоредбата на чл. 13 ал. 2 е предвидено, че не стават общи движимите вещи, придобити от единия съпруг през време на брака, които му служат за обикновено лично ползуване или за упражняване на занятие, като в т. 5 на цитираното по-горе Постановление № 5/1972 г. на Пленума на ВС по тълкувателен път е посочени кои са тези вещи. При СК от 1985 г. в разпоредбата на чл. 20 ал. 2 от СК изрично е посочено, че лични са движимите вещи, придобити от единия съпруг през време на брака, които му служат за обикновено лично ползуване или за упражняване на професия. По тълкувателен път, с оглед приетото ТР №2/27.12.2001 г. по тълк. Дело № 2/2001 г. на ОСГК на ВКС е изведено, че презумпцията за съвместен принос по чл. 19 ал. 1 от СК от 1968 г. /отм./, чл. 21 от СК от 1985 г. се изключва за придобитото по време на брака от съпруга – ЕТ имущество, когато то е резултат от упражняваната търговска дейност и е включено в търговското предприятие на ЕТ. При съобразяване на мотивната част на ТР № 2/2001 г. следва да се приеме, че включването на имущество СИО в предприятието на единият от тях, който е ЕТ е правна възможност, уредена в закона, а не императивно изискване към ЕТ, когато е в брак и поради това, че търговското предприятие на ЕТ е обособено имущество на съпруга – ЕТ,

същият се разпорежда самостоятелно с него без да е необходимо съгласието на другия съпруг по чл. 24 ал. 2 от СК. С разпоредбата на чл. 22 ал. 3 от СК от 2009 г. законодателят възприе установената до този момент задължителна съдебна практика с цитираното ТР. Правните изводи на ОСГК на ВКС кореспондират с разпоредбата на чл. 27 ал. 1 т. 2 от ЗДДФЛ, поради което следва да се приеме, че макар и за данъчни цели с приемане на разпоредбите на чл. 27 ал. 1 т. 2 и ал. 4 от ЗДДФЛ, законодателят е предоставил правна възможност на съпруга - нетърговец да се разпорежи валидно с фингираната $\frac{1}{2}$ идеална част от вещ СИО, при което правата върху вещта излизат от патримониума на съпрузите и се включват в патримониума на търговското предприятие на съпруга – търговец. При съобразяване на гореизложеното, следва да се приеме с оглед настъпилите законодателни промени след 1972 г., изразени в разпоредбите на СК и ЗДДФЛ, касаещи правата на съпрузите по отношение на вещи и права придобити по време на брака, но свързани с упражняване на професия и търговска дейност като ЕТ от един от съпрузите, т. 6 на Постановление № 5/31.10.1972 г. на Пленума на ВС макар и запазило значението си следва да се разбира така, че недействителност на сделките не е налице при извършване на предвидени в закона действия на съпрузите, с които се разпореждат заедно с имущество СИО в полза на единият от тях като ЕТ и включването в предприятието на съпруга ЕТ на имущество, представляващо СИО поражда вещно - транслативно действие по отношение на това имущество, т. е. предприятието на ЕТ обхваща съответната вещ напълно, независимо от съпругеския произход до този момент.

При тези правни изводи въззивният съд приема, че атакуваните от въззивницата сделки са действителни като сключени в съответствие с предвидена в закона правна възможност за това. СИО между съпрузите е прекратена по ред, който не е изрично предвиден в чл. 27 от СК, но следва да се приеме, че макар в разпоредбата на чл. 27 от СК законодателят да е посочил конкретни хипотези на прекратяване на СИО като цяло или по отношение на конкретна вещ от СИО по време на брака на съпрузите, това изброяване не е изчерпателно, тъй като същият с разпоредбите на чл. 27 ал. 1 т. 2 и ал. 4 от ЗДДФЛ е предоставил правна възможност на съпругът нетърговец да се разпорежи с фингираната $\frac{1}{2}$ идеална част от вещ СИО, негова собственост, при което правата върху вещта излизат от патримониума на съпрузите и се включват в патримониума на търговското предприятие на съпруга – ЕТ. В конкретният случай разпореждането от съпрузите по всяка от процесните сделки е извършено съвместно в съответствие с разпоредбата на чл. 24 ал. 3 от ГПК, обективизирано е в нотариален акт, в който волята на

съпрузите като продавачи е изрично изразена, поради което всяка от сделките като валидно сключена е породила вещно-транслативен ефект по отношение на имуществото, предмет на същата. При тези изводи въззивният съд приема, че процесните договори за покупко-продажба не са нищожни по смисъла на чл. 26 ал.1 пр. 1 от ЗЗД вр. чл. 24 ал. 1 изр. 2 от СК, въззивната жалба на въззивниците е основателна и следва да бъде уважена, а обжалваното решение на ПлРС в тази му част отменено и вместо него постановено друго, с което исковете бъдат отхвърлени като неоснователни.

С оглед отмяната на решението по исковете по на чл. 26 ал.1 пр. 1 от ЗЗД вр. чл. 24 ал. 1 изр. 2 от СК и разпоредбата на чл. 271 ал. 2 от ГПК се възстановява висиящността на спора по евентуално съединените с него искове, по които първоинстанционният съд не се е произнесъл.

По предявения при условие на евентуалност иск с правно основание чл. 26 ал. 1 пр. 2 от ЗЗД за прогласяване недействителността на сделките поради заобикаляне на закона – нормите на чл. 21, чл. 24 и 27 от СК:

Въззивният съд с оглед изложените по-горе правни изводи приема, че с процесните договори не се постига забранена от закона цел - заобикаляне на разпоредбите на чл. 21, чл. 24 и чл. 27 от СК, а напротив, касае за постигане на предвидена в закона в разпоредбата на чл. 27 от ЗДДФЛ правна възможност част от имущество на съпрузите, което е СИО да бъде включено в предприятието на съпруга – ЕТ, за което разпореждане въззивницата е дала съгласие с подписване на представеното по делото пълномощно с нотариална заверка на подписа ѝ в полза на нейния син Б. Н.. Липсват доказателства, тежестта за което е върху въззивницата, извършените разпореждания с недвижими имоти да са имали за цел единствено същата да бъде лишена напълно от своя дял в общността след развода ѝ с М.Н., до който се стигнало по взаимно съгласие на страните значителен период от време след това, като в тази връзка следва да се посочи, че по делото липсват доказателства към момента на сключване на сделките отношенията между страните да били влошени в степен, при която да се направи обоснован извод, че сделките са имали различна от посочената в тях цел, а именно имуществото да послужи на ЕТ за осъществяване на разрешената му от закона търговска дейност. При тези правни изводи въззивният съд приема, че предявените искове са неоснователни и недоказани, поради което следва да бъдат отхвърлени сас законните от това правни последици.

По предявения при условие на евентуалност иск с правно основание чл. 26 ал. 2 пр. 5 от ЗЗД за прогласяване недействителността на сделките поради привидност на договарянето:

В случая въззивницата не твърди в ИМ, че договорите за продажба

прикриват други сделки, поради което следва да се приеме, че същата се позовава само на абсолютна симулация на сделките. В тежест на въззивницата, която твърди порока на всяка от сделките е да докаже, че действителната воля на страните по сделката, една от които е тя, е различна от посочената в договора, т.е. страните не са имали за цел да бъдат обвързани от договора и да си дължат посочените в него насрещни престации. Неплащането на продажната цена не е доказателство, че договорът е привиден, но би могла да бъде индиция, че не е имало обща воля за плащането ѝ. Безспорно се установи по делото, че въззивникът М.Н., в качеството на представляващ купувача по сделките ЕТ „Б. - М.Н.“ е заплатил по банков път договорената продажна цена на придобитото от предприятието на ЕТ имущество, бивша СИО, за която въззивницата е изразила съгласие чрез пълномощника си, като паричните средства са прехвърлени от банковата сметка на ЕТ по личната му банкова сметка, поради което не може да се приеме, че по процесните сделки липсват разменени парични престации. Ирелевантно според съда за придността на сделката е обстоятелството, че продажната цена не е получена от въззивницата като купувач, а е заплатена по личната банкова сметка на съпруга - търговец чрез превод от сметката на ЕТ, тъй като се касае за различни обособени имуществени общности, а наред с това продажната цена на имуществото, съставляващо СИО може да бъде получена от всеки от съпрузите като действие на управление. При липса на допустими от закона доказателства – писмени доказателства, съставляващи обратно писмо или свидетелски показания, допустими в хипотезата на чл. 165 ал. 2 от ГПК следва да се приеме, че твърденията на въззивницата за привидност на процесните договори са недоказани. При тези правни изводи въззивният съд приема, че предявените искове са неоснователни и недоказани, поради което следва да бъдат отхвърлени сас законните от това правни последици.

По предявения иск с правно основание чл. 34 от ЗС за делба на **242 бр. недвижими имота**:

Въззивният съд приема, че атакуваните от въззивницата шест процесни сделки са валидно сключени и са породили вещно – транслативен ефект, като след като недвижимите имоти, предмет на договорите са преминали възмездно от патримониума на съпрузите в патримониума на търговското предприятие на ЕТ, собственост на единият от тях и служат за упражняване на търговската му дейност, включени в баланса на търговското предприятие са станали индивидуална собственост на съпруга ЕТ при условията на чл. 22 ал. 3 от СК.

Не са налице правомощия на съда да обсъжда други, различни от

заявените от въззивницата в ИМ основания за нищожност на сделките, тъй като в противен случай би се достигнало до постановяване на недопустим съдебен акт по непредявен иск. В този смисъл е установената съдебна практика на ВКС, а именно решение № 60/19.05.2016 г. по гр.д. № 3569/2015 г., III г.о на ВКС и др..

Неоснователно според въззивния съд е възражението на въззивницата за частична нищожност на договора с нотариална заверка на подписите за прехвърляне на търговското предприятие на ЕТ, собственост на въззивника М.Н. в частта относно процесните недвижими имоти. С оглед валидното включване на процесните недвижими имоти в търговското предприятие на ЕТ, същите не са съставлявали СИО към датата на сключване на договора за прехвърляне на търговското предприятие, респ. не е нарушена разпоредбата на чл. 18 от ЗС, съгласно която разпореждането с тях следва да се извърши с нотариален акт, поради което не е налице нарушение на предвидената в закона форма на действителност на прехвърлителната сделка, водещо до нищожността ѝ при условията на чл. 26 ал. 2 пр. 3 от ЗЗД.

С оглед валидността на сделките въззивният съд приема, че към датата на прекратяване на брака между въззивниците Е.П. и М.Н. не е налице съсобственост по отношение на процесните **242 бр.** недвижими имота, предмет на предявения иск за съдебна делба, поради което искът за допускане на делба между страните при равни права се явява недоказан и поради това неоснователен.

При тези правни изводи, въззивният съд намира, че жалбата на въззивниците М. Й. Н. , лично и в качеството му на ЕТ „***“, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** и „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** , представявано от управителя *** чрез пълномощника им адвокат Г. Г. от ПлАК против решението на ПлРС, в частта, в която са уважени предявените искове с правно основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 вр. чл. 24 ал. 1 изр. 2 от ЗЗД и първият от тях е осъден да заплати разноски на другата страна и по сметка на ПлРС се явява основателна и следва да бъде уважена, а решението на Плевенският районен съд като неправилно и незаконосъобразно в обжалваната част относно следва да бъде отменено и вместо него бъде постановено друго, с което предявените искове с правно основание чл. 26 ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД бъдат отхвърлени от съда със законните от това правни последици. Решението на ПлРС в частта, в която са отхвърлени предявените искове с правно основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 вр. чл. 8 и чл. 183 от ЗЗД и

исковете с правно основание чл. 34 от СК като правилно и законосъобразно в тази му част следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба на въззивницата Е. Л. П. оставена изцяло без уважение като неоснователна.

Въззивният съд съобрази депозираната частна жалба против определение № 2195/03.07.2020 г. по гр.д. № 6143/2019 г. на Плевенският районен съд, постановено по реда на чл. 248 от ГПК и приема същата за основателна, но не по съображенията изложени в същата, а с оглед изхода на спора в настоящата инстанция, при който разноси в полза на въззивницата не се дължат и за производството пред първата инстанция, а на ответниците в първоинстанционното производство се дължат изцяло направените разноси в това производство.

На основание чл. 78 от ГПК с оглед отхвърлянето на всички предявени с ИМ искове от ищцата, въззивница в настоящото производство Е.П., респ. отхвърляне на подадената от нея въззивна жалба и уважаване на въззивната жалба на въззивниците, същата следва да понесе изцяло разноските на въззивника М.Н. за първата инстанция и разноските, направени от въззивника „Б. 82“ ООД пред въззивната инстанция, за които са представени доказателства по делото. Следва да се осъди въззивницата да заплати на въззивника М.Н. допълнително сумата от **3 500 лв.**, представляваща деловодни разноси за адвокатско възнаграждение в първата инстанция, а на въззивника „Б. 82“ ООД сумата от **925 лв.** за направени пред въззивната инстанция разноси за държавна такса по въззивната жалба. По делото пред въззивната инстанция липсват представени писмени доказателства, удостоверяващи извършване на други разходи в производството пред въззивния съд от въззивниците М.Н. и „Б. 82“ ООД.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 338/05.03.2020 г. по гр.д. № 6143/2019 г. на Плевенския районен съд, **в обжалвата част от въззивниците М. Й. Н. , лично и в качеството му на ЕТ „***“, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** и от „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК *** , представлявано от управителя *** , в която Съдът е:**

прогласил за нищожни на основание чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД вр. чл. 24 ал. 1 изр. 2 от СК следните договори, с които Е. Л. П. , ЕГН ***** и М. Й. Н. , ЕГН***** , в качеството на продавачи са прехвърлили на ЕТ

„***“, с. Садовец, ЕИК ***, в качеството на купувач собствеността върху описаните в нотариалните актове земеделски земи:

- договор, сключен на 14.11.2013 г., обективиран в нотариален акт № 142 том VIII рег. № 4316 дело № 734/2013 г. по описа на нотариус Я.Я. с рег. № 022 на НК, вписан в СВ-Червен бряг с вх. рег. № 4642, акт № 187, том 8, дело № 1585 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху 27 бр. недвижими имота, находящи се в землището на с. Ракита, община Червен бряг;

- договор, сключен на 28.11.2013 г., обективиран в нотариален акт № 178, том 3, рег. № 3888, дело 540 от 28.11.2013 г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№18728, акт №172, том 51, дело 10640 от 2013 г., с който прехвърлена собствеността върху 43 бр. недвижими имота, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник;

- договор, сключен на 28.11.2013 г., обективиран в нотариален акт №177, том 3, рег.№ 3889, дело 539 от 28.11.2013г. на Нотариус с рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег. №18724, акт №170, том 51, дело 10689 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху 46 бр. недвижими имоти, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник;

- договор, сключен на 29.11.2013 г., обективиран в нотариален акт №190, том 3, рег.№ 3917, дело 550 от 29.11.2013г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№18784, акт №11, том 52, дело 10682 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху 54 бр. недвижими имоти, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник;

- договор, сключен на 05.12.2013 г., обективиран в нотариален акт №193, том 3, рег.№ 4057, дело 553 от 05.12.2013г. на Нотариус И.И., рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№19320, акт №132, том 53, дело 11014 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху 72 бр. недвижими имоти, находящи се в землището на с. Садовец, община Долни Дъбник;

- договор, сключен на **05.12.2013 г.**, обективиран в нотариален акт №195, том 3, рег.№ 4059, дело 555 от 05.12.2013г. на Нотариус с рег. № 007 на НК, вписан в СВ-Плевен с вх.рег.№19240, акт №95, том 53, дело 10975 от 2013 г., с който е прехвърлена собствеността върху $\frac{1}{4}$ /една четвърт/ идеална част следните недвижими имоти:

1. СТОПАНСКИ ДВОР с площ от 5,045 дка, съставляващ имот с № 012009, при граници и съседи: № 012008, Стопански двор на ЕТ „***“; № 012058, Полски път на Община Долни Дъбник; № 012057, Полски път

на Община Долни Дъбник, ведно с $\frac{1}{4}$ /една четвърт/ идеална част от построяния в същия имот СКЛАД с друго предназначение с площ 1305 кв. м., а съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-667/12.03.2018 г. на изп. Директор на АГКК съставляващ **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 65070.12.9**, област Плевен, община Долни Дъбник, с. Садовец, вид собств. Частна, вид територия Земеделска, НТП За стопански двор, площ 5 046 кв.м., стар номер 012009;

2. СТОПАНСКИ ДВОР с площ от 4,251 дка, съставляващ имот с № 012007, при граници и съседни: № 012008, Стопански двор на ЕТ „***“; № 012057, Полски път на Община Долни Дъбник; № 012058, Полски път на Община Долни Дъбник, ведно с $\frac{1}{4}$ /една четвърт/ идеална част от построяния в същия имот СКЛАД с друго предназначение с площ 1315 кв. м., а съгласно Заповед за одобрение на КККР № РД-18-667/12.03.2018 г. на изп. Директор на АГКК, съставляващ **ПОЗЕМЛЕН ИМОТ с идентификатор 65070.12.7**, област Плевен, община Долни Дъбник, с. Садовец, вид собств. Частна, вид територия Земеделска, НТП За стопански двор, площ 4251 кв.м., стар номер 012007,

осъдил на основание чл. 38 ал. 2 от ЗА вр. с чл. 78 ал. 1 от ГПК М. Й. Н. , лично и в качеството му на ЕТ „***“, ЕИК *** да **заплати** в полза на адвокат Г.И.П.С. от САК сумата от **5 232 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ с оглед уважената част от исковете и

осъдил на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК М. Й. Н. , лично и в качеството му на ЕТ „***“, ЕИК *** да заплати в полза на ПлРС държавна такса в размер на **1 851,12 лв.**,

КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. Л. П. , ЕГН ***** против М. Й. Н. , ЕГН ***** , лично и в качеството на ЕТ „***“, с. Садовец, ЕИК *** обективно съединени **искове с правно основание чл 26 ал. 1 пр. 1 вр. чл. 24 ал. 1 от ЗЗД** за прогласяване нищожността на процесните договори за покупко-продажба на земеделски земи, обективирани в **нотариален акт № 142** том VIII рег. № 4316 дело № 734/2013 г. по описа на нотариус Я.Я. с рег. № 022 на НК и район на действие РС Червен бряг, **нотариален акт № 178**

том III рег. № 3888 дело 540/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 177** том III рег. № 3889 дело 539/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 190** том III рег. № 3917 дело 550/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт №193** том III рег. № 4057 дело 553/2013г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен и **нотариален акт № 195** том III рег. № 4059 дело 555/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, поради противоречие на договорите с със закона - разпоредбата на чл. 24 ал. 1 от ЗЗД, **като НЕОСНОВАТЕЛНИ.**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. Л. П. , ЕГН ***** против М. Й. Н. , ЕГН ***** , лично и в качеството на ЕТ „****“, с. Садовец, ЕИК *** обективно съединени **искове с правно основание чл 26 ал. 1 пр. 2** за прогласяване нищожността на процесните договори за покупко-продажба на земеделски земи, обективирани в **нотариален акт № 142** том VIII рег. № 4316 дело № 734/2013 г. по описа на нотариус Я.Я. с рег. № 022 на НК и район на действие РС Червен бряг, **нотариален акт № 178** том III рег. № 3888 дело 540/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 177** том III рег. № 3889 дело 539/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 190** том III рег. № 3917 дело 550/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт №193** том III рег. № 4057 дело 553/2013г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен и **нотариален акт № 195** том III рег. № 4059 дело 555/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, поради заобикаляне на закона - разпоредбите на чл. 8 от ЗЗД и чл. 183 от ЗЗД и чл. 24 ал. 1 от СК, **като НЕОСНОВАТЕЛНИ.**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Е. Л. П. , ЕГН ***** против М. Й. Н. , ЕГН ***** , лично и в качеството на ЕТ „****“, с. Садовец, ЕИК *** обективно съединени **искове с правно основание чл 26 ал. 2 пр. 5 от ЗЗД** за прогласяване нищожността на процесните договори за покупко-продажба на земеделски земи, обективирани в **нотариален акт № 142** том VIII рег. №

4316 дело № 734/2013 г. по описа на нотариус Я.Я. с рег. № 022 на НК и район на действие РС Червен бряг, **нотариален акт № 178** том III рег. № 3888 дело 540/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 177** том III рег. № 3889 дело 539/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 190** том III рег. № 3917 дело 550/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт №193** том III рег. № 4057 дело 553/2013г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен и **нотариален акт № 195** том III рег. № 4059 дело 555/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, поради привидност на договарянето **като НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 338/05.03.2020 г. по гр.д. № 6143/2019 г. на Плевенския районен съд, **в останалата обжалвата част, в която Съдът е:**

отхвърлил като неоснователни предявените от Е. Л. П. , ЕГН ***** против М. Й. Н. , ЕГН ***** , лично и в качеството на ЕТ „***“, с. Садовец, ЕИК *** обективно съединени **искове с правно основание чл 26 ал. 1 пр. I вр. чл. 8 чл. 183 от ЗЗД** за прогласяване нищожността на процесните договори за покупко-продажба на земеделски земи, обективирани в **нотариален акт № 142** том VIII рег. № 4316 дело № 734/2013 г. по описа на нотариус Я.Я. с рег. № 022 на НК и район на действие РС Червен бряг, **нотариален акт № 178** том III рег. № 3888 дело 540/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 177** том III рег. № 3889 дело 539/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 190** том III рег. № 3917 дело 550/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт №193** том III рег. № 4057 дело 553/2013г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен и **нотариален акт № 195** том III рег. № 4059 дело 555/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, поради противоречие на договорите с със закона - разпоредбите на чл. 8 от ЗЗД и чл. 183 от ЗЗД и

отхвърлил като неоснователни предявените от Е. Л. П. , ЕГН ***** искове с правно основание чл. 34 от ЗС за делба на **242 бр.** недвижими имота, находящи се в землищата на с. Ракита и с. Садовец, предмет на процесните договори за покупко-продажба на земеделски земи, обективирани в **нотариален акт № 142** том VIII рег. № 4316 дело № 734/2013 г. по описа на нотариус Я.Я. с рег. № 022 на НК и район на действие РС Червен бряг, **нотариален акт № 178** том III рег. № 3888 дело 540/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 177** том III рег. № 3889 дело 539/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт № 190** том III рег. № 3917 дело 550/2013 г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на НК и район на действие РС Плевен, **нотариален акт №193** том III рег. № 4057 дело 553/2013г. по описа на нотариус И.И., рег. № 007 на Н К и район на действие РС Плевен, подробно описани в решението.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 338/05.03.2020 г. по гр.д. № 6143/2019 г. на Плевенския районен съд, **в обжалвата част**, в която на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК Е. Л. П. е осъдена да **заплати** в полза на М. Й. Н. сумата от **3 500 лв.**, представляваща деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

ОТМЕНЯ определение № 2195/03.07.2020 г. по гр.д. № 6143/2019 г. на Плевенският районен съд, постановено по реда на чл. 248 от ГПК.

ОСЪЖДА Е. Л. П. , ЕГН ***** да **ЗАПЛАТИ** на М. Й. Н. , ЕГН *****, лично и в качеството на ЕТ „***“, с. Садовец, ЕИК *** **допълнително** сумата от **3 500 лв.**, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение в първата инстанция.

ОСЪЖДА Е. Л. П. , ЕГН ***** да **ЗАПЛАТИ** на „Б. 82“ ООД, с. Садовец, общ. Долни Дъбник, ЕИК ***, представлявано от управителя *** сумата от **925 лв.** за направени пред въззивната инстанция разноски за

държавна такса по въззивната жалба.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от съобщаването му на страните при условията на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК, с касационна жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____